

Nigar Arif

Bariş

Özündən küsən adam,
Günahların çoxdumu?
İtirdiyin özünsən,
Qazandığın yoxdumu?

Kim səni aldı səndən?
Harda, necə unutdu?
Kim tutdu ürəyini,
Kim bu qədər ovutdu?

Kim çürütdü ömrünü,
Üzünə baxa-baxa?
Nələr qoydu gözündə,
Gözündən axa-axa?

Bəlkə, elə özünsən?
Özünə dərd olmusan.
Sevincini əlindən,
Bəlkə, özün salmısan?

Özünə dərd eləmə,
Dərdindən bezən adam,
Yollarından yorulub,
Fikrində gəzən adam.

Qayıt, yoluna qayıt,
Bariş o küsdüyünlə.
Əlini ver, dur, görüş,
Əlini üzdüyünlə.

İçimdəki daş

Yenə özüm boyda işin içində,
Özümdən də böyük baş gəzdirirəm.
Bilmirəm üstümdən neçə yük keçir,
Torpağam, içimdə daş gəzdirirəm.

Bu daşı nə zaman udmuşam, Allah?
Bu daşı içimə kim salıb gören?
Daş kimi soyuğam, daş kimi lalam,
Bəs kimdir içimdə bu daşa hürən?

Canımda qorxular ulayır yoxsa-
Ağlıma gəlməyən yuxuma gəlir.
Bu itlər boğuşub dırnaqlar ilə-
Deyəsən yuxumun gözünü dəlidir.

Quruyub gövdəsi dodağınacan,
Yuxular ömrümün harasındadı?
Başının yarpağı tökülüb təmiz,
Ömrüm də işimin yarısındadı.

Məni bu ömürdən çıxaran olmaz,
Çiynimin yükündən ağırdı daşım.
Birazca şeirəm, biraz da şair,
Gərək özüm boyda işə qarışım.

Çətinki

Bir də bu yerlərdən keçmeyəcəyəm,
Burda xatirələr boyumacandı.
İçib gözlərimdən ümidlərimi,
Yeyib ürəyimi doyanacandı.

Daha bu yolları tikan,kol basib,
Keçən günlərim sə ayaqyalındı.
Sənli arzularım quru xəzəl tək,
Sənli xəyalların tozu qalındı.

Çətin ki, isinə canı bu yerin,
Ne qədər geyinsə çiçəyi-otu,
Bəlkə kimlərinse ilk görüş yeri,
Bizim sevgimizin olar tabutu.